08/04/2020

“Το Μυστήριον της Θείας Ευχαριστίας”

/ Γνώμες

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη κ. Ανδρέα

Ορθόδοξοι χριστιανοί και χριστιανικός κόσμος, πιστεύουμε, εμπειρικά και βιωματικά ότι, υπάρχει πνευματικός, αόρατος, νοητός και ουράνιος κόσμος, σε κοινωνία, αλλά και με παρεμβατικότητα προς τον αισθητό και γήινο κόσμο. Πιστεύουμε ότι, το κέντρο, η καρδιά του κόσμου τούτου, ορατού και αοράτου, είναι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, ότι η κεφαλή της Εκκλησίας μας, ο Χριστός, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, με την ενσάρκωσή Του, την επί γης πορεία Του, το Πάθος Του και την Ανάστασή Του, μας φέρει σε κοινωνία με τον Τριαδικό Θεό. «Ὑμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους» (Α΄ Κορ. 12, 27).

Τον μικρό ή μεγάλο πειρασμό που ζει ο αδελφός, μέλος κι αυτός του σώματος του Χριστού, της Εκκλησίας μας, δυνάμεθα να τον κατανοήσουμε, πολύ περισσότερο όταν αυτός ανακύπτει εν μέσω εμπερίστατων ημερών, όπως αυτές που διανύουμε.

Η σχέση μας και η αναφορά μας με τον Χριστό, δεν είναι, όπως γνωρίζουμε, γεγονός στατικό και αμετάβλητο, αλλά διαρκώς διαμορφούμενο, εν μέσω πτώσεων, από τον πόλεμο του αντίδικου, αλλά και εν Αγίω Πνεύματι αναβάσεων,

με την εν ταπεινώσει εξομολόγησή μας, την αυτομεμψία μας και τη συμμετοχή μας εις το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, το οποίο είναι μυστήριον ακατανόητο, Θείο και ακατάληπτο. Με τη Θεία Μετάληψη προσλαμβάνομε Αυτόν, Τούτον τον Θεάνθρωπο Ιησού, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος.

Από εκεί και παρακάτω, οι όποιοι διαλογισμοί και αναλύσεις των αδελφών μας, περί του μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας, που κάποτε φτάνουν στην αμφισβήτηση της μυστηριακής και ακατάλυπτης παρουσίας του Χριστού, αποτελούν ψήγματα, δείγματα ή εκφράσεις του προσωπικού ή συλλογικού μας εκκρεμούς, της δοκιμασίας μας, μεταξύ πίστης και απιστίας.

Στην περίπτωση αυτή, ας προβληματιστούμε, ως αδελφοί, βαπτισμένοι εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, μήπως δοκιμάζεται επί της γης, η σχέση μας με τον αόρατο, νοητό, ουράνιο, πνευματικό κόσμο, δηλαδή με τον Χριστό. Ο πονηρός, ο εκπεσών δηλαδή άγγελος, στήνει ανάλογα το πανηγυράκι του ή το πανηγύρι του. Ο δαίμονας, ο μισόκαλος, έχει τη θέση του στον αόρατο πνευματικό κόσμο, αλλά και στον ορατό. Προάγει το κακό, εν μέσω ημών των ανθρώπων, που πίπτομε.

Αν όμως, τελικά, το εκκρεμές συνεχίζει να παλινδρομεί, μεταξύ της πίστεως ή της απιστίας και συνεχίζομε να αμφισβητούμε ότι κοινωνούμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, αν δηλαδή οι ταλαντώσεις στο προσωπικό εκκρεμές εκάστου προσώπου ή υποστάσεως στην Αγία μας Εκκλησία, που έχει κέντρο τον Θεάνθρωπο Χριστό, τελικά κινείται στο χώρο της απιστίας και σε διαβουλεύσεις με θεολογικούς προβληματισμούς, θεωρίες, συμπεράσματα, διδάγματα και ρητά, τότε το «ταγκαλάκι», δεν έχει βάλει απλά το ποδαράκι του, αλλά κατά «το λοιπόν» που λέει ο γέρων Παρθένιος ο Αγιοπαυλίτης, -έχεις δικαίωμα αδελφέ, να παρακάμπτεις τους γεροντάδες, να βάζεις ή να μη βάζεις όσα ερωτηματικά θέλεις για το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, όμως σου μένει ακόμα ένα περιθώριο. Προσευχήσου και πάρε το δρόμο για να βρεις έναν πνευματικό που σε αναπαύει, και αν βέβαια δεν βρίσκεις κανένα εκτός του εαυτού σου, αναρωτήσου, μήπως ο πονηρός έχει στήσει χορό και πάρτι-. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς αυτά τα έχει καταθέσει εμπειρικά, βιωματικά και αποκαλυπτικά, για να απαντήσει στην βαρλααμική νοησιαρχία.

Εκτός, βέβαια, αν δεν πιστεύομε στην ύπαρξη του πονηρού, του εκπεσόντος αγγέλου, του διαβόλου. Τότε δεν χρειαζόμαστε καμιά εξομολόγηση και κανενός το πετραχήλι στο κεφάλι. Όμως, τα ερωτήματα είναι του αποστόλου Παύλου: «μὴ πάντες ἀπόστολοι; μὴ πάντες προφῆται; μὴ πάντες διδάσκαλοι; μὴ πάντες δυνάμεις; μὴ πάντες
χαρίσματα ἔχουσιν ἰαμάτων; μὴ πάντες γλώσσαις λαλοῦσι;» (Α΄ Κορ. 12, 29). Άλλο

ακαδημαϊκός θεολόγος και άλλο βιούμενη, αποκαλυπτική κατάσταση Χάριτος, δηλαδή, άγιοι: Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης, Σοφία της Κλεισούρας, Παΐσιος ο Αγιορείτης, Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης ή Σωφρόνιος του Έσσεξ.

Ο μακαριστός δάσκαλός μας, ο Ματσούκας, επέμενε στην αλληλοπεριχώρηση χαρισματικής-ακαδημαϊκής θεολογίας και μας έλεγε ότι δεν ψάλομε τυπικά στη λειτουργία το «Εἴδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον». Στά «Ζηλωτικά» του αναδείκνυε την αναγκαιότητα της κοσμικής εξουσίας, να συζητάει τα σοβαρά πολιτικά
ζητήματα με χαρισματικούς γέροντες που ζουν στη σιωπή, στην αφάνεια και εμείς οι του κόσμου τους αναζητούμε.
Και για να έλθουμε και στα γένια μας. Πόσους επισκόπους, με εξαίρεση τον «ανθρωπίνως» δεδιωγμένο Άγιο Νεκτάριο, αγιοκατατάξαμε, ως ελληνόφωνος Ορθόδοξος κόσμος τους τελευταίους αιώνες, όπως επίσης και πόσους ακαδημαϊκούς δασκάλους ή θεολόγους του θύραθεν κόσμου;

Για το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, ομίλησε η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, «Η Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία, γνωρίζει εμπειρικώς μέσα από τη δισχιλιετή πορεία της, ότι η Θεία Κοινωνία είναι «αντίδοτον του μη αποθανείν» και μένει στη μέχρι τώρα Ορθόδοξη διδασκαλία περί της Θείας Μεταλήψεως.».
Η δε Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος το προχώρησε ακόμα παρακάτω, επειδή το ταγκαλάκι είχε αρχίσει το εργόχειρό του.

«Η προσέλευση στην Θεία Ευχαριστία και η κοινωνία από το Κοινό Ποτήριο της Ζωής, ασφαλώς και δεν μπορεί να γίνει αιτία μετάδοσης ασθενειών… Όσοι προσέρχονται «μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης» και απολύτως ελεύθερα χωρίς κανένα δυναστικό καταναγκασμό, κοινωνούν το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, που γίνεται
”φάρμακο αθανασίας”, ”εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον”. Η οποιαδήποτε υπόνοια για μετάδοση νοσημάτων από την Θεία Ευχαριστία, αλλά και αυτό τον τρόπο της Θείας Μεταλήψεως, θίγει την δογματική Αλήθεια της Εκκλησίας, δεν γίνεται αποδεκτή και είναι καταδικαστέα».

Το προηγούμενο της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας, αυτού του θεοφόρου και χριστοφόρου σκεύους εκλογής της Θείας χάριτος, η οποία έζησε σαράντα επτά χρόνια χωρίς Θεία Κοινωνία, το ανέφερα στον λαό του Θεού και συνέχισα:
Θα ακολουθήσει το αναστάσιμο τεσσαρακονθήμερο. Ας δοκιμάσουμε αδελφοί τις πνευματικές μας αντοχές, κι ας
προετοιμαστούμε να προσέλθουμε στη Θεία Κοινωνία το βράδυ της 26ης Μαΐου, στην απόδοση της Αναστάσεως. Εξαιτίας του πνευματικού επιτιμίου του

κορωνοϊού, τότε θα εορτάσει, όπως όλα δείχνουν, η Εκκλησία, πανηγυρικά την Ανάσταση.

Αλλιώτικα, εάν κάποιοι αδελφοί χριστιανοί αισθανθούν μεγάλη ανάγκη για Θεία Μετάληψη, ας μιλήσουν με τον πνευματικό τους, κι αν αντί της αναπαύσεως υπάρξει επιμονή, προσωπικά τουλάχιστον, θα τους κοινωνήσω μετά τη Θεία Λειτουργία, που χάριτι Θεού τελώ από την Γ΄ Κυριακή των Νηστειών, κεκλεισμένων των θυρών. Θα τους κοινωνήσω, όπως ορίζει η παράδοση της Αγίας μας Εκκλησίας και όχι σαν αυτά που είδαμε να γίνονται στη Ρωσία ή κατά το τυπικό της Θείας Λειτουργίας του Ιακώβου του Αδελφοθέου, όπου η Θεία Κοινωνία προσφέρεται, κατά την παράδοση της Εκκλησίας, δύο φορές το έτος.